

De fleste danske Klædefabrikker ere i teknisk Henseende mindst lige saa godt indrettede som de bedste tyske Fabrikker. Som Illustration kan anføres, at et gammelt dansk Firma i Løbet af de sidste 28 Aar har kostet 1,700,000 Kr. paa Anskaffelser af Maskiner og Bygninger.

Det maa vel ogsaa nævnes, at Arbejdslønnen er betydelig højere her i Landet end i Udlandet. Enkelte Eksempler ville dokumentere dette:

I 1905 blev der i Meerane-Glauchau Distriktet afsluttet en Strejke, som omfattede 11,000 Arbejdere. Mændene fik deres Løn forhøjet til Kr. 13,08 og Kvindene til Kr. 8,01, alt pr. Uge for 10½ Timers daglig Arbejdstid.

For Belgien udviser den sidste officielle Statistik, der omfatter alle, nemlig 55,383 voksne Tekstilarbejdere, at voksne mandlige Tekstilarbejdere have en Gennemsnitsfortjeneste af Kr. 12,21 pr. Uge og voksne kvindelige Tekstilarbejdere af Kr. 8,16 pr. Uge ved en daglig Arbejdstid af 11—11½ Timer. De laveste Ugelønninger for voksne mandlige Arbejdere i Danmark ere i vort Fag Kr. 18,00 paa Landet og Kr. 21,00 i København, for voksne kvindelige Arbejdere paa Landet Kr. 11,00—11,50 og i København Kr. 12,00 ved en Arbejdstid af 57—60 Timer om Ugen. Akkordarbejderne have højere Fortjeneste.

I Erkendelse af ovennævnte Forhold have da ogsaa Klædefabrikernes Arbejdere i et Antal af 637 indsendt et Andragende til Rigsdagen, i hvilket de bede om at bevare Klædeindustrien og dens Arbejdere for den store Skade, som en Nedsættelse af den lave danske Beskyttelse vilde medføre. Disse Andragender maa formentlig faa en forøget Betydning, naar man tager Hensyn til, at der fra socialistisk Side er udøvet et betydeligt Pres for at forhindre deres Fremkomst.

Der bestaar i Tyskland i Klædeindustrien Konventioner ikke alene for Salgs-, Betalings- og Leverings-Vilkaar, men ogsaa direkte Pris-Konventioner, f. Eks. Allgemeine deutsche Zanella-Konvention, Elberfeld, og Konvention der Präsidentfabriken, Berlin. Disse Konventioner og deres Bestemmelser gælde dog kun for det tyske Marked for at sikre sig dette, medens Konventionspriserne og Konventionsbetingelserne ikke ere bindende for Eksport. Man opnaar derved gennem Salg til Underpriser at dirigere Overproduktionen til de mindst beskyttede Lande og kan som Følge heraf lettere opretholde sine regulære Priser i Tyskland. En enkelt Konvention, Zanella-Konventionen, betaler endda en Eksportpræmie, som varierer fra 15 til 25 pCt., der selvfølgelig vilde bortfalde for Danmarks Vedkommende, naar den danske Fabrikation blev umuliggjort gennem Toldnedsættelser.

Danske Fabrikanter af Herreklæder have, hviket de selv oplyse i deres Andragende til Rigsdagen, ogsaa fulgt de tyske Eksempler og stillet en Del danske Varer under Konventionspriser, men ikke udenlandske. Dette er til betydelig Skade for vor Industri, da den naturlige Konkurrence i disse Varer derved er fjernet, og udenlandske Varer, hvis Priser ikke kunne kontrolleres, faa Fortrinet, selv om ogsaa deres Kvalitet og Pris staa tilbage for det danske Fabrikat.

Den danske Klædeindustri Kaar ere ikke saa gode, at de kunne taale at beklippes.

I 5 Aar have de Fabrikker, som ere Aktieselskaber, og hvis Fortjeneste kan kontrolleres, gennemsnitlig kun givet en Dividende af 4,05 pCt. pr. Aar (se Greens danske Fonds og Aktier). Det bør vel ogsaa her bemærkes, at flere Klædefabrikker i de senere Aar have maattet standse deres Drift.

Naar det konsumerende Publikum ikke altid faar Klædevarer til en rimelig Pris, saa er det ikke den hjemlige Fabrikation, som fordyrer disse Varer. Der blev som Bevis herfor forelagt Landstingets Toldudvalg en Vare, Prøvepakke Nr. 3, som i Handelen var bleven fordyret med 148¾ pCt. Varen, som var af dansk Oprindelse, var solgt af „Messen“ paa Købmagergade i København. Der kan ikke være Tale om en Fejltagelse, da der foreligger lignende Reservemateriale. Der forelagdes en Prøvepakke Nr. 6 med danske Habitstoffer til Kr. 1,10 resp. Kr. 1,22 pr. Alen. Tøjet til en hel Habit koster kun Kr. 5,50 resp. Kr. 6,10 Fabrikpris. Endvidere Prøvepakke Nr. 5, repræsenterende en Kvalitet til Benklæder. Stoffet, som er 26½" bredt, koster 38 Øre pr. Alen. Der fremvistes færdigsyede Benklæder af denne Vare, som ere solgte en gros til Kr. 1,85 pr. Par.

Af ovennævnte Eksempler turde det fremgaa, at den danske Klædeindustri evner at fremstille prisbillige Varer.